

Arrest

nr. 74 752 van 7 februari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 15 november 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 oktober 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 december 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat A. VANHOECKE en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 22 september 2009 het Rijk binnen en diende op 15 maart 2011 een asielaanvraag in. Op 20 oktober 2011 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Tamil afkomstig uit Jaffna, Sri Lanka. In de jaren '90 werkte uw vader enkele jaren als buschauffeur voor de LTTE (Liberation Tigers of Tamil Eelam). Dit deed hij in eerste instantie in Jaffna. Later werd hij overgeplaatst naar Mankulam, in Vanni gebied. Aanvankelijk ging hij daar alleen wonen. Nadien gingen uw moeder, uw twee oudere broers, uw oudere

zus en u daar ook wonen. U was toen nog maar een kleuter en herinnert zich daar weinig van. U woonde ongeveer twee à drie jaar in Vanni gebied. Omstreeks 1997 keerde uw ganse gezin terug naar Jaffna. Uw vader ging er niet lang daarna aan de slag als buschauffeur bij CTB (Ceylon Transport Board), de busdienst van de overheid. In april 2009 kwamen drie militairen bij uw thuis op zoek naar uw vader. Toen ze uw moeder sloegen, kwam u tussenbeide. De militairen dwongen u mee naar binnen te gaan en de kamers te tonen. Uw moeder moest buiten wachten. Op uw slaapkamer werd u verkracht. Daarna gingen de militairen weer weg. Diezelfde avond bracht uw oom u naar het centrum van Jaffna, waar u wachtte op uw vader. U vertelde hem dat er militairen naar u op zoek waren en dat ze u geslagen hadden. Uw vader nam u mee naar zijn vriend in Urugavalthurai. Daar leefden jullie ondergedoken tot 18 augustus 2009. Die dag reisde u samen met uw vader van Urugavalthurai per bus naar Vavuniya. Daar namen jullie onmiddellijk de trein naar Colombo. Op 27 augustus nam u samen met uw vader en een reisagente een vlucht van Colombo naar een onbekend land in Europa, met een transit in Amman. Jullie gingen samen met de reisagente naar een woning. Oorspronkelijk was afgesproken dat ze jullie naar het Verenigd Koninkrijk zou brengen maar omdat uw oom, die in Londen woont en de reis voor jullie had geregeld, onvoldoende betaald had, werden jullie uiteindelijk op 22 september met een auto naar België gebracht en daar achter gelaten. Die dag diende uw vader een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Uzelf was op dat moment nog minderjarig en ressorteerde onder het asiëldossier van uw vader. Aangezien er in het kader van de asielaanvraag van uw vader in september 2010 een negatieve beslissing werd genomen, diende u een eigen asielaanvraag in op 15 maart 2011. Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw nationale identiteitskaart en uw geboorteakte neer.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in bent geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Omwille van onderstaande redenen kan er immers geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw ingeroepen vrees voor het Sri Lankaanse leger het gevolg is van de problemen die uw vader zou hebben gekend met het leger. Omwille van zijn verleden als buschauffeur bij de LTTE in de jaren '90 zouden drie militairen in april 2009 bij u thuis op zoek geweest zijn naar uw vader. Daarbij zou u verkracht geweest zijn. Er dient echter te worden opgemerkt dat uw vader (T.S.; O.V. X) in het kader van zijn asielaanvraag er niet in geslaagd is, zijn verklaringen geloofwaardig te maken en dit omwille van verschillende redenen. Deze beslissing werd in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Daar u zich in uw asiërelaas baseert op dezelfde gebeurtenissen, kan er logischerwijze ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen die onlosmakelijk verbonden zijn aan het relaas van uw vader.

Dit wordt bevestigd door volgende vaststellingen. Wat betreft uw eigen asielaanvraag dient te worden opgemerkt dat u enkele verklaringen aflegde die strijdig zijn met die van uw vader. Zo beweerde u de avond nadat de militairen bij u thuis geweest waren naar het centrum van Jaffna te zijn gegaan, op zoek naar uw vader. U verklaarde dat u **door uw oom naar Jaffna centrum gebracht werd, achter op zijn motorfiets** (zie gehoorverslag CGVS p. 6). Volgens de verklaringen van uw vader daarentegen ging u **met uw fiets naar Jaffna** (zie gehoorverslag CGVS 09/16625 p. 9). Voorts verklaarde u dat uw vader **27.000 roepies** diende te betalen voor de omkoping van een militair. Dat was nodig om een reisvergunning van Jaffna naar Colombo te kunnen krijgen in augustus 2009 (zie gehoorverslag CGVS p. 4). Volgens uw vader echter werd er maar **25.000 roepies** betaald (zie gehoorverslag CGVS 09/16625 p. 10). Verder verklaarde u dat u **onderweg van Jaffna naar Vavuniya gecontroleerd** werd door een vrouwelijke militair. Eerst werd uw tas gecontroleerd, daarna u zelf (zie gehoorverslag CGVS p. 13). Uw vader daarentegen verklaarde dat er **geen controle plaatsvond tussen Jaffna en Vavuniya** (zie gehoorverslag CGVS 09/16625 p. 11). Tot slot verklaarde u dat uw reis met de reisagente naar het buitenland **geregeld werd door uw oom die in Londen woont**. Oorspronkelijk was het de **bedoeling dat u en uw vader ook naar het Verenigd Koninkrijk zouden worden gebracht** maar omwille van financiële problemen werden jullie in België achtergelaten (zie gehoorverslag CGVS pp. 4-5). Volgens uw vader echter werd de **reis geregeld door iemand in Canada en was het de afspraak dat jullie naar Frankrijk zouden worden gebracht** (zie gehoorverslag CGVS 09/16625 p. 6). Bovenstaande fundamentele tegenstellingen tussen de verklaringen van uzelf en die van uw vader ondermijnen op ernstige wijze de geloofwaardigheid van jullie verklaringen.

Wat betreft uw reisroute kan nog worden opgemerkt dat deze als weinig geloofwaardig over komt. Hoewel u een internationale reis, waarbij identiteitscontroles steeds tot de mogelijkheden behoren,

ondernam, bleef u uiterst vaag over uw reisdocumenten en uw reisroute. Buiten de naam en de foto kende u geen enkel ander detail van het door u gebruikte paspoort. Voorts kende u noch de naam van de luchtvaartmaatschappij waarmee u reisde, noch uw vluchtnummers. Deze stereotypische verklaringen vermogen dan ook niet de waarheid te achterhalen.

Verder dient te worden opgemerkt dat u zich op 28 september 2010, twaalf dagen na de kennisgeving van de weigeringsbeslissing van de asielaanvraag van uw vader, aanbod bij de burgerlijke stand van de gemeente Kapellen om informatie in te winnen om zo snel mogelijk te huwen. Dit werd u geweigerd. Pas een half jaar nadat de asielaanvraag van uw vader negatief werd beoordeeld, op 15 maart 2011, besloot u zelf een asielaanvraag in te dienen. Nochtans was u reeds meerderjarig sinds eind augustus 2010. De vaststelling dat u in eerste instantie trachtte te huwen en pas zes maanden nadien een eigen asielaanvraag hebt ingediend, hoewel de procedure u ondertussen voldoende gekend was, ondermijnt nog verder de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging.

Tot slot dient te worden verwezen naar de huidige algemene toestand in Sri Lanka. Uit de richtlijnen van het UNHCR "UNHCR Eligibility Guidelines For Assessing The International Protection Needs Of Asylum-Seekers From Sri Lanka" (dd. 5 juli 2010) blijkt dat de oorlog op 19 mei 2009 eindigde met de overwinning van het Sri Lankaanse leger op LTTE. De situatie is sindsdien gevoelig verbeterd en er wordt werk gemaakt om het hoge aantal "IDP's" die zich in de vluchtelingenkampen bevinden te hervestigen, terwijl personen die verdacht zijn van banden met LTTE in "High Security Camps" blijven. In het licht van de gewijzigde situatie in Sri Lanka is het profiel van een gewone Tamil afkomstig uit het noorden of het oosten niet meer voldoende om aanspraak te kunnen maken op een vorm van internationale bescherming. Elk dossier dient individueel te worden behandeld en het al dan niet toekennen van een internationaal beschermingsstatuut hangt er vooral van af of de asielzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat hij of zij tot één van de door het UNHCR opgesomde risicoprofielen behoort. Personen of familieleden van personen die verdacht worden van banden met de LTTE, hetgeen u vreest bij terugkeer naar Sri Lanka, kunnen als een mogelijk risicoprofiel worden beschouwd. In dergelijk geval moet echter uit het individuele dossier blijken, namelijk door middel van documenten en/of geloofwaardige verklaringen, of de asielzoeker of zijn of haar familielid daadwerkelijk banden heeft met de LTTE en in die hoedanigheid nood heeft aan internationale bescherming. Zoals hierboven reeds werd uiteengezet heeft u echter op geen enkele manier het CGVS weten te overtuigen van uw voorhanden profiel van familielid van iemand die verdacht wordt van betrokkenheid bij de LTTE. Bijgevolg kan dan ook niet besloten worden dat u op dit ogenblik bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka het risico loopt op vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Evenmin kan worden gesteld dat er in uw geval een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou bestaan.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw nationale identiteitskaart en uw geboorteakte bevestigen louter uw identiteit en uw nationaliteit. Hieraan wordt evenwel niet getwijfeld. Ze volstaan echter niet om uw asielrelaas te staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 1A van de Conventie van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet (eerste onderdeel) en de schending van artikel 48/2

juncto 48/4 van de vreemdelingenwet (tweede onderdeel). Verzoekster beroept zich in een tweede middel op de schending van artikel 57/6 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29.07.1991, van de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en van de zorgvuldigheidsplicht. Verzoekster verwijst tevens naar bepaalde rechtsleer en rechtspraak. Als derde middel voert verzoekster de schending van het proportionaliteitsbeginsel aan en als vierde middel de schending van artikel 2, 3, 5 en 9 van het Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover zij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoekster de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekster werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van haar keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekster kreeg bovendien de kans om in haar vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

2.5. Het proportionaliteitsbeginsel dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel is in onderhavige procedure niet aan de orde. Het komt immers de commissaris-generaal in zijn declaratoire opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze, jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder deze zeer specifieke declaratoire bevoegdheid (RvV, nr. 24.527 van 13 maart 2009). In zoverre al nuttig aangevoerd is dit middel is dan ook ongegrond.

2.6. In het vierde middel beperkt verzoekster zich tot het citeren van artikelen 2, 3, 5 en 9 van het EVRM en een losse bewering over het militaire regime in Sri Lanka. Onder 'middel' wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop de rechtsregel of rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden. Dat de aangevoerde middelen er enkel op neerkomen zeer summier te poneren dat verzoekster het oneens is met de bestreden beslissing. Het middel wordt dan ook niet dienstig aangevoerd.

Hoe dan ook en daargelaten of de schending van artikel 2 en 3 al ontvankelijk wordt ingeroepen, moet erop gewezen worden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over een gebonden bevoegdheid beschikt, namelijk over de toekenning van de vluchtelingenstatus (artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen) en het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus (artikel 48/4 van dezelfde wet). Overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens geeft het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens geen recht op asiel. Het valt dus niet binnen de bevoegdheid van de Raad om zich hierover uit te spreken. Waar artikelen 2 en 3 EVRM stemmen inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07,

Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Gelet op de aard van de bestreden beslissing moet de schending van artikel 2 en 3 van het EVRM bijgevolg niet afzonderlijk worden beoordeeld.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoekster meent dat ze een gegronde toekomstige vrees voor vervolging heeft wegens het behoren tot een bepaalde sociale groep, meer bepaald de Tamils en wegens de verdenking die op haar vader rust van banden met de LTTE. Volgens verzoekster houdt het CGVS ten onrechte enkel rekening met de verklaringen van haar vader die zo'n tien jaar voor de LTTE werkte, die enorme psychologische en fysische problemen heeft en de feitelijkheden niet allemaal in detail correct kon herinneren tijdens zijn verhoor. Uit verzoeksters gedetailleerde verklaring blijkt duidelijk dat zij en haar vader verdacht worden van banden met de LTTE en dat ze tot een risicocategorie behoren.

3.1.1. De commissaris-generaal merkte dienaangaande op dat verzoeksters vader in het kader van zijn asielaanvraag er niet in geslaagd is zijn verklaringen geloofwaardig te maken en dat deze beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in beroep werd bevestigd. Daar verzoekster zich steunt op het beweerde LTTE-profiel van haar vader en hetzelfde hiermee samenhangende incident, oordeelde de CGVS dan ook dat er logischerwijze geen geloof kon worden gehecht aan haar verklaringen aangezien deze onlosmakelijk verbonden zijn met het relaas van haar vader.

3.1.2. De Raad stelt vast dat uit het administratieve dossier duidelijk blijkt dat verzoekster haar land ontvluchtte omwille van hetzelfde beweerde incident als hetgeen dat door haar vader werd aangehaald en verzoekster zelf nooit politiek actief was in haar land, laat staan meewerkte aan de burgeroorlog. De commissaris-generaal heeft aldus terecht verwezen naar de negatieve beslissing die getroffen werd ten aanzien van verzoeksters vader in zijn eerste asielaanvraag, gelet op de verbondenheid van verzoeksters asielrelaas met het asielrelaas van haar vader.

3.1.3. Daar waar verzoekster terugkomt op de weigeringsmotieven van de beslissing inzake haar vaders eerste asielaanvraag, wijst de Raad er op dat hij, eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, zijn rechtsmacht inzake deze asielaanvraag heeft uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in verzoeksters vaders beslissing werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van verzoeksters asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van haar vaders asielaanvraag zijn afgelegd gezien hun beide asielmotieven steunen op dezelfde beweerde gegevens en gebeurtenissen. Waar verzoekster ten slotte beweert dat de commissaris-generaal enkel rekening houdt met de verklaringen van haar vader, wijst de Raad er op dat er in de bestreden beslissing uitdrukkelijk en omstandig werd gemotiveerd dat niet enkel de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen verzoeksters verklaringen en die van haar vader, maar ook de weinig geloofwaardige reisroute en stereotiepe verklaringen hieromtrent de geloofwaardigheid van het asielrelaas ondergraven. Voorts ligt ook het feit dat verzoekster, na de afwijzing van haar vaders asielaanvraag, eerst trachtte te huwen en pas zes maanden later, toen dit onmogelijk bleek, een asielaanvraag instelde, aan de grondslag van de afwijzing.

3.1.4. Ook kan verzoekster nieuwe feiten aanbrengen die op zekere wijze aantonen dat de eerdere beslissing anders zou zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van de eerdere beoordeling, zou hebben voorgelegen, en op voorwaarde dat het bewijselement niet kon worden voorgelegd in een vorige procedure. Verzoekster legt niet één nieuw element neer in dit verband en verwijst naar haar vaders psychologische en fysische problemen die niet worden aangetoond, noch de mogelijke determinerende invloed hiervan op haar eigen verklaringen.

3.1.5. Hoe dan ook, daar waar verzoekster meent dat ook zij verdacht wordt van banden met de LTTE louter en alleen omdat haar vader zo'n tien jaar voor hen zou gewerkt hebben – vooropgesteld dat haar vaders verklaringen terzake geloofwaardig zouden zijn bevonden, *quod non* – acht de Raad dergelijke vereenzelviging van verzoekster met haar vaders beweerde LTTE-profiel eveneens ongeloofwaardig, te meer daar verzoekster op het beweerde tijdstip van de stopzetting van haar vaders activiteiten voor de

LTTE vijf jaar oud was zodat zij bezwaarlijk persoonlijk kan verdacht zijn geweest van enige LTTE-activiteit en er evenmin in het administratief dossier ook maar één indicatie wordt aangebracht die deze bewering zou kunnen ondersteunen. Verzoekster kan dan ook geenszins stellen dat zij tot een risicocategorie behoort, noch op basis van haar vaders beweerde lidmaatschap van de LTTE, dat reeds in een eerdere asielaanvraag ongeloofwaardig werd bevonden, noch op basis van een eigen beweerd LTTE-profiel aangezien er geen enkele reden noch indicatie is om aan te nemen dat verzoekster individueel verdacht werd, laat staan vervolgd of mishandeld door 3 militairen. Integendeel verzoekster dient zelf geen asielaanvraag in bij haar meerderjarigheid tot haar intentie te huwen werd afgewezen omwille van een vermoedelijk schijnhuwelijk. Haar dringende nood aan internationale bescherming en haar asielmotieven worden door haar eigen gestelde prioriteiten en handelen zelf ontkracht.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen (RvV, nr. 25.244 van 27 maart 2009). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). Dit is *in casu* niet het geval. Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792 van; RvV 30 januari 2009, nr. 22.422; RvV 29 augustus 2008, nr. 15.335). Derhalve is verzoekster niet ernstig waar zij beweert dat het CGVS moet bewijzen dat verzoekster bij terugkeer naar Sri Lanka geen risico loopt op ernstige schade.

3.2. Verzoekster beperkt zich voorts tot het herhalen van het asielrelaas, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing en het formuleren van verwijten naar de commissaris-generaal toe, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoekster weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

3.3. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire beschermingsstatus

4.1. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Volgens verzoekster is het duidelijk dat ze bij terugkeer naar Sri Lanka gevaar loopt voor ernstige schade, bestaande uit foltering of onmenselijke en vernederende behandeling of bestraffing. Verzoekster merkt op dat, mocht ze in Sri Lanka kunnen genieten van bescherming, ze haar land niet had verlaten. Verzoekster verwijst voor het overige naar de feitelijke uiteenzetting en de stukken neergelegd in het kader van haar asielaanvraag.

4.2. Verzoekster beperkt zich wederom tot het herhalen van het asielrelaas, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing en het formuleren van verwijten naar het CGVS toe, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoekster weerlegt dan ook op dit punt geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het

administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Ook ziet de Raad niet in waarom "*het een algemeen bewezen feit (is) dat Sri Lanka een militaire staat is*" op zich een vervolging of een reëel risico op ernstige schade zou inhouden nu verzoekster niet aantoont wanneer ze haar land verliet, noch dat ze in de negatieve aandacht stond van haar overheid. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

4.3. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

K. DECLERCK